



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **LAUFEN CZ s. r. o.**, se sídlem V Tůních 3/1637, Praha 2, zastoupeného JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem, se sídlem Průběžná 20, Zdiby, adresa pro doručování: Kateřinská 40/466, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované č. j. 323 - 6003 - 23.6.2005 - 2222/Ře ze dne 14. 7. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 12 Cad 19/2005 - 74 ze dne 15. 3. 2006,

takto:

- I.** V řízení se pokračuje.
- II.** Kasační stížnost se zamítá.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám JUDr. Vladimíra Ambruze, advokáta, AK Ambruz & Dark, advokáti, v. o. s., se sídlem Kateřinská 40/466, Praha 2, náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Stěžovatelka (Česká správa sociálního zabezpečení) se domáhá kasační stížností zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2006, č. j. 12 Cad 19/2005 - 74, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí (shora označené v záhlaví tohoto rozsudku) a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení, tedy do fáze řízení o odvolání proti platebnímu výměru Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 5. 2005, č. 408/1 1198/04; tímto platebním výměrem bylo společnosti LAUFEN CZ s. r. o. (dále jen „žalobce“) uloženo

uhradit nedoplatek pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti zjištěný za období od 1. 4. 2002 do 30. 4. 2004 v částce 277 886 Kč a penále z tohoto dlužného pojistného 103 913 Kč. Platební výměr byl odůvodněn skutečnostmi zjištěnými při kontrole provedené v měsících březnu až květnu 2004, přičemž protokol o kontrole je přílohou platebního výměru.

Určující skutečností pro vyměření nedoplatku na pojistném a penále byla pracovní činnost paní P. F. pro žalobce; jednalo se o období od 1. 1. 2003 do 31. 7. 2003, kdy paní F. byla podle názoru stěžovatelky účastna nemocenského pojištění podle předpisů České republiky a její zaměstnavatel byl proto povinen odvádět za ni i za sebe pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“). P. F. byla státní příslušnicí Rakouska s bydlištěm na území Švýcarské konfederace, kde také do 1. 9. 2001 pracovala u společnosti CERAMCONSULT AG Laufen, Švýcarsko. Od 1. 9. 2001 byla touto společností vyslána do České republiky na pozici finanční ředitelky společnosti LAUFEN CZ s. r. o. Její pracovní smlouva byla s touto společností uzavřena podle švýcarského práva.

Stěžovatelka svůj názor o povinnosti platit pojistné opírala o přesvědčení, že P. F. podléhá osobnímu rozsahu Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o sociálním zabezpečení (č. 55/2001 Sb., vstoupila v platnost 1. 7. 2001, dále jen „Česko-rakouská smlouva“); podle čl. 6 této Smlouvy se řídí pojistná povinnost výdělečně činné osoby právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána. Rovnost nakládání s občany obou smluvních stran a užívaná pravidla koordinace předpisů o sociálním zabezpečení vyžadují, aby se nepoužila výluka z pojištění upravená do 31. 12. 2003 v § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), která stanovila, že pojištění nejsou účastni cizí státní příslušníci, kteří na území České republiky pracují na základě pracovního vztahu uzavřeného podle cizího práva.

K žalobě, kterou bylo rozhodnutí stěžovatelky napadeno, městský soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Přisvědčil žalobci v tom, že se na P. F. nevztahovala Smlouva mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení (č. 267/1997 Sb., jež vstoupila v platnost 1. 11. 1997, dále též „Česko-švýcarská smlouva“ nebo „Smlouva“); tento závěr opřel o znění čl. 3 ve vztahu k čl. 6 této smlouvy upravující osobní rozsah smlouvy a ustanovení o určení jediného právního řádu. Česko-švýcarská smlouva se na jiné osoby než státní příslušníky smluvních stran (P. F. nebyla státní příslušnicí Švýcarské konfederace) vztahuje pouze v případech taxativně vymezených ustanovení; poněvadž čl. 6 mezi těmito ustanoveními není obsažen, nebylo z něj možno dovozovat povinnost rovného nakládání a v té souvislosti i aplikaci zákona o nemocenském pojištění takovým způsobem, který by eliminoval výluku tehdy obsaženou v § 5 písm. b) cit. zákona. Dále městský soud dovodil, že na P. F. se nevztahovala ani Česko-rakouská smlouva, neboť je zaměstnána u švýcarské společnosti (a mimo to i v pracovním poměru u žalobce) a platí příspěvky do švýcarského systému sociálního zabezpečení. Nepodléhá tedy právním předpisům Rakouské republiky a Česko-rakouská smlouva se na ni nevztahuje. Za této bezesmluvní situace se aplikuje výluka podle § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění, podle níž nejsou pojištění účastny

osoby, které jsou činny pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí městského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje dva stížní body: jednak namítá, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí o odvolání v plném rozsahu, aniž přihlédl k tomu, že předmětem rozhodnutí orgánů obou stupňů bylo též penále z nedoplatku pojistného vzniklého v měsíci lednu 2004 u zaměstnance žalobce J. S. F.; toto penále přitom nebylo žalobcem zpochybněno. Dále v kasační stížnosti uvedla, že Česko-rakouská smlouva je na posuzovanou věc plně aplikovatelná, neboť smlouva stanoví, že se vztahuje na osoby, které podléhají nebo podléhaly právním předpisům jednoho nebo obou smluvních států a pojišťovací povinnost výdělečně činné osoby se řídí právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána bez ohledu na sídlo zaměstnavatele a místo bydliště. Paní P. F. byla zaměstnána na území České republiky, proto se pojišťovací povinnost řídila českými předpisy. Nelze na ni pohlížet jako na osobu, která byla z pojištění v roce 2003 vyňata. Současně požádala, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalobce podal ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření; v něm dovozuje nemožnost aplikace Česko-švýcarské i Česko-rakouské smlouvy o sociálním zabezpečení a uvádí důvody pro svůj náhled, že na paní P. F. měla být aplikována výluka podle § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 93/2006 - 99, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a dne 28. 5. 2009 (č. j. 6 Ads 93/2006 - 102) řízení přerušil, neboť v té době posuzoval rozšířený senát Nejvyšší správního soudu otázku, jaký sociálně pojistný status měli zaměstnanci českých zaměstnavatelů, kteří byli cizími státními občany, neměli na území České republiky trvalý pobyt, jejich pracovní vztah se řídil cizím právem a byli občany států, s nimiž Česká republika uzavřela smlouvu o sociálním zabezpečení (věc sp. zn. 6 Ads 88/2006). Rozšířený senát dne 21. 7. 2009 přijal usnesení pod č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, v němž se k této otázce vyslovil tak, že ustanovení čl. 6 Česko-švýcarské smlouvy o sociálním zabezpečení, které odkazovalo na použití předpisů o nemocenském pojištění České republiky v případě občana Švýcarska vykonávajícího pracovní činnost na území České republiky vylučovalo z použití § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2003.

Poněvadž odpadla překážka, pro kterou Nejvyšší správní soud řízení přerušil, v řízení se pokračuje.

Kasační stížnost podala osoba k tomu oprávněná, stížní námitky byly uplatněny přípustně; Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 s. ř. s.), které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nesprávné právní posouzení věci), shledal, že kasační stížnost je nedůvodná.

Stěžovatelka nejprve namítá, že městský soud nepostupoval správně, jestliže zrušil její rozhodnutí jako celek, aniž přihlédl k tomu, že platební výměr v části penále obsahuje také částku, která se nevztahuje k pojistné povinnosti paní P. F., ale jiné osoby, přičemž tato povinnost nebyla předmětem řízení o žalobě.

Podle § 104c odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném v době vydání správních aktů, se pro náležitosti platebního výměru použijí předpisy o správním řízení. V rozhodném období tímto předpisem byl zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Podle § 47 odst. 2 správního řádu měl výrok rozhodnutí obsahovat rozhodnutí „ve věci“. Výrok platebního výměru ze dne 17. 5. 2005 uložil žalobci uhradit nedoplatek na pojistném v částce 277 886 Kč a „penále z tohoto dlužného pojistného“ 103 913 Kč. Odůvodnění pak mělo být obsaženo v protokolu o kontrole. Výrok rozhodnutí tedy obsahoval celkovou částku nedoplatku, jak ji správní orgán úhrnem zjistil za kontrolované období dvou let. Jestliže správní orgán takto pojme rozhodnutí o nedoplatecích, aniž ve výroku odliší jednotlivé případy porušení právních předpisů, pak není možno, aby soud k žalobě, která napadne pouze některou „položku“ odůvodnění rozhodnutí, rušil rozhodnutí správních orgánů částečně a přepočítával, v jakém rozsahu zůstávají tato rozhodnutí nedotčena. Nemluvě o tom, že v posuzované věci byl protokol o kontrole v rámci obnovy řízení upravován tak, že v něm byla jednotlivá slova či jeho věty vypouštěna, nahrazována či měněna; soud se zabývá žalobními námitkami a pokud zjistí, že jsou důvodné, rozhodnutí zruší. Není povinen zkoumat, zda a v jakém rozsahu by snad mohlo ve zbytku obstát. V důsledku úprav kontrolního protokolu se pak stává odůvodnění rozhodnutí v zásadě nepřehledným. Nejvyšší správní soud obecně nezpochybňuje konstrukci rozhodnutí tak, jak je správními orgány zaužívána, ovšem v případě, že rozhodnutí neobstojí byť i jen z části, musí stěžovatelka počítat s tím, že bude jako celek zrušeno. Námitka důvodnou není.

O povinnosti žalobce odvést pojistné za P. F. i za sebe v období od 1. 1. 2003 do 31. 7. 2003 uvažil Nejvyšší správní soud následovně:

Ze správního spisu lze zjistit, že paní P. F. byla občankou Rakouska, s bydlištěm ve Švýcarsku, na jehož území do 1. 9. 2001 byla výdělečně činná a z tohoto titulu podléhala obligatorně švýcarskému systému sociálního pojištění. Její zaměstnavatel na území Švýcarska jí nabídl od 1. 9. 2001 pracovní pozici ve společnosti LAUFEN CZ s. r. o. s výkonem práce na území České republiky; tato společnost má jediného společníka, kterým byl tehdejší zaměstnavatel paní P. F. na území Švýcarska. Tento švýcarský zaměstnavatel potvrdil, že pracovní poměr započal 15. 4. 1996 a „dosud trvá“, přičemž v roce 2001 vyslal paní F. do České republiky na pozici finanční ředitelky společnosti LAUFEN CZ s. r. o. na dobu dvou let s možností prodloužení. Správní spis obsahuje také „Potvrzení při vyslání“ podle Česko-švýcarské smlouvy o sociálním zabezpečení. Tímto potvrzením švýcarský nositel pojištění pro obor penzijního pojištění (AHV) potvrdil, že paní F. splňuje předpoklady článku 7 odst. 1 Česko-švýcarské smlouvy a nadále podléhá švýcarským právním předpisům o důchodovém, pozůstalostním, invalidním a nemocenském pojištění pro období od 1. 8. 2001 do 31. 7. 2003.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani správní orgány, ani městský soud nevyhodnotil tato skutková zjištění právně příslušným způsobem.

Určující pro zjištění, zda se mezinárodní smlouva o koordinaci sociálního zabezpečení vztahuje na projednávanou věc, je její osobní a věcný rozsah (kromě obecného zjištění, zda je součástí právního řádu a jaké v něm zaujímá postavení - v tomto ohledu není

o Česko-švýcarské smlouvě pochyb; bližší pojednání srov. v rozsudku č. j. 6 Ads 88/2006 - 159 ze dne 28. 2. 2010, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Podle čl. 3 se Česko-švýcarská smlouva vztahuje

- a) na státní občany smluvních států [...]
- b) při bydlišti na území smluvního státu na uprchlíky a apatridy [...]
- c) pokud jde o článek 7 odstavce 1 až 3 [...] také na všechny jiné osoby než jsou ty uvedené pod písmeny a) a b)
- d) pokud jde o čl. 16 písm. c) také na státní občany Slovenské republiky.

Paní P. F. byla státní občankou Rakouska; podléhala z důvodu pracovní činnosti na území Švýcarska obligatornímu švýcarskému systému sociálního pojištění. Česko-švýcarská smlouva se vztahuje obecně pouze na státní občany smluvních stran a za určitých okolností na uprchlíky a apatridy. Výjimku z tohoto principu představuje čl. 3 písm. c), jenž rozšiřuje osobní rozsah smlouvy i na státní příslušníky třetích zemí v taxativně vymezených situacích. Tomu odpovídá i znění této smlouvy, které hovoří důsledně o státních občanech smluvního státu, ale právě v taxativních případech rozšíření osobního rozsahu smlouvy i na státní příslušníky třetích stran užívá jiných výrazů. V posuzované věci jde o vyslání paní P. F. přechodně k výkonu práce na území druhého smluvního státu podle čl. 7 odst. 1 smlouvy. Institut vyslání představuje výjimku z pravidla stanoveného čl. 6 smlouvy, podle něhož se pojišťovací povinnost řídí právními předpisy toho státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána. Jde o tradiční institut koordinace sociálního zabezpečení, jehož smyslem je zachovat pojištění v místě původního výkonu výdělečné činnosti, jestliže jde o přechodný výkon práce na území druhého smluvního státu. Vyslání se osvědčuje potvrzením, jež ve Švýcarsku má vystavit příslušná vyrovnávací pokladna pro pojištění starobní a pozůstalých a nositel nemocenského pojištění, u něhož je osoba pojištěna (čl. 4 odst. 2 Správního ujednání k provádění této smlouvy dostupné na www.mpsv.cz). Čl. 7 odst. 1 Smlouvy předvídal možnost vyslání na období prvních 24 měsíců; podřízení právním předpisům prvního smluvního státu bylo lze zachovat poté i pro dobu, na níž se dohodnou příslušné úřady obou smluvních států.

Ve správním spise je založeno osvědčení o vyslání paní P. F. a její podřízení švýcarskému systému sociálního pojištění pro období od 1. 8. 2001 do 31. 7. 2003, tedy pro období, za které stěžovatelka uložila žalobci hradit pojistné do českého systému sociálního pojištění. S existencí potvrzení o vyslání se orgány sociálního zabezpečení vyrovnaly zcela nedostatečně; v protokolu o kontrole se na čl. 3 (stejně jako na str. 2 dodatku k protokolu) uvádí, že žalobce předložil formulář CH/CZ 1 o vyslání na dobu 24 měsíců do 31. 7. 2003 a stejný formulář vydaný do 31. 7. 2005 „bez souhlasu příslušného úřadu v České republice. Z evidence ČSSZ nevyplývá udělení výjimky“. Dále správní orgán I. stupně v dodatku ke kontrolnímu protokolu uvedl, že stěžovatelka udělila dodatečně souhlas s výjimkou pro paní P. F. podle čl. 10 Česko-švýcarské smlouvy na období od 1. 8. 2003 do 1. 7. 2005 (souhlasy s výjimečným řešením podle čl. 10 smlouvy nejsou obsahem správního spisu). Ovšem svá zjištění ohledně vyslání P. F. pro období do 31. 7. 2003 správní orgán I. stupně nijak nemodifikoval. Není zcela jasné, zda se domníval, že jde o institut, k němuž je třeba souhlasu druhé smluvní strany – v tomto ohledu by se dopustil právního omylu, neboť dohoda o vyslání je nutná až pro období přesahující 24

měsíců (čl. 7 odst. 2 Smlouvy), anebo zda zaměnil institut vyslání podle čl. 7 s institutem výjimky podle čl. 10 Smlouvy, tento názor by z hlediska právního rovněž neobstál, anebo zda se domníval, že je jeho výhradním právem posoudit, zda potvrzení o vyslání podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy odpovídá právním a skutkovým podmínkám zakotveným v tomto ustanovení Smlouvy. Tomu by napovídal text dodatku kontrolního protokolu na str. 2, kde se uvádí, že *„vzhledem k tomu, že jmenovaná uzavřela pracovní poměr s českým zaměstnavatelem, nejedná se o vyslání ve smyslu čl. 7 Smlouvy, ale podléhá z tohoto pracovního poměru českým právním předpisům.“* Takové odůvodnění ovšem nemůže nikdy dostát nárokům kladeným na přezkoumatelnost rozhodnutí a jeho důvody. Nadto Nejvyšší správní soud připomíná, že osvědčení o tom, že zaměstnanec zůstává podřízen právním předpisům prvního státu po dobu 24 měsíců je jednostranným aktem nositele pojištění pro dočasně vymezené období; čl. 7 odst. 1 Smlouvy hovoří o *„zaměstnancích zaměstnavatele se sídlem na území jednoho smluvního státu, kteří jsou vysláni přechodně k výkonu práce na území druhého smluvního státu“*. Paní F. byla zaměstnankyní společnosti Ceramconsult AG Laufen Švýcarsko se sídlem ve Švýcarsku a bylo potvrzeno, že tento pracovní vztah trval i po dobu její pracovní činnosti na území České republiky. Práce na území ČR byla nesporně prováděna v zájmu jejího zaměstnavatele ve Švýcarsku, jenž byl jediným společníkem LAUFEN CZ s. r. o. Posouzení, zda podmínky pro vyslání stanovené čl. 7 odst. 1 Smlouvy byly splněny, nelze nahlížet jediným triviálním závěrem o tom, že P. F. měla uzavřenu smlouvu s českou společností. Pracovní vztah paní P. F. k vysílajícímu podniku trval po celou dobu vyslání (jak plyne z potvrzení založeného ve správním spise), vysílající podnik určil povahu práce vykonávané vyslaným zaměstnancem (finanční ředitelka), odměna byla vyplácena zčásti v domovské zemi a zčásti v České republice. Nejvyšší správní soud zastává názor, že orgány sociálního zabezpečení smluvního státu, kde vyslaný zaměstnanec pracuje, mají jen omezené možnosti v prvním období vyslání (tedy v posuzované věci pro období prvních 24 měsíců) zpochybňovat osvědčení o tom, že takový zaměstnanec podléhá systému pojištění v původní zemi výkonu práce. Čl. 29 odst. 1 Smlouvy předvídá, že v případě sporu při provádění smlouvy, nastupuje režim vzájemné dohody smluvních stran. Pokud měla žalovaná či správní orgán I. stupně pochybnosti o skutkových zjištěních anebo právním hodnocení otázky vyslání paní P. F., pak měly oslovit příslušný partnerský úřad ve Švýcarsku a usilovat o dohodu v náhledu na tuto otázku. Jinak je třeba presumovat správnost osvědčení o vyslání, a to až do doby, kdy je orgán, který byl oprávněn je vydat, nezmění či nezruší. Jde tedy o předběžnou otázku sui generis, o které již příslušný orgán rozhodl a žalovaná je jí vázána (tím není řečeno, že není oprávněna vyvolat jednání s druhou smluvní stranou o správnosti takového osvědčení). Přezkoumáváním správnosti osvědčení vydaného orgány druhé smluvní strany by totiž docházelo k popření samotného cíle koordinace systémů sociálního zabezpečení v případě dočasného působení na území smluvního státu. V tomto duchu vykládá pravidla koordinace i Soudní dvůr Evropské unie (srov. rozhodnutí C-178/97 Barry Banks,¹ C-202/97 FTS,² C-2/05 Herbosch Kiere³) a Nejvyšší správní soud nevidí žádného důvodu, proč by měl na bilaterální smlouvu koordinačního charakteru aplikovat rozdílný přístup.

¹ Rozsudek ze dne 30. března 2000, Barry Banks a další, C-178/97, Recueil, s. I-2005.

² Rozsudek ze dne 10. února 2000, Fitzwilliam Executive Search Ltd („FTS“), C-202/97, Recueil, s. I-883.

³ Rozsudek ze dne 26. ledna 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, Sb. rozh. s. I-1079.

Správní orgán I. stupně tedy pochybil, když „přezkoumal“ osvědčení o vyslání paní P. F. podle čl. 7 odst. 1 Česko-švýcarské smlouvy se závěrem, že se nejedná o vyslání, (byť způsobem, který v zásadě vykazuje znaky naprosté nepřezkoumatelnosti), stěžovatelka pak tento přístup aprobovala, neboť vyslovila, že paní F. nepodléhala této smlouvě a stejný chybný závěr učinil i městský soud. Paní P. F. podléhala po dobu vyslání česko-švýcarské smlouvy, a tedy i obligatornímu pojištění ve Švýcarsku v období 1. 1. 2003 - 31. 7. 2003. Po skončení vyslání by již této smlouvě nepodléhala, nejsou státní občankou Švýcarska. Pro následující období ovšem stěžovatelka souhlasila s výjimkou podle čl. 10 Česko-švýcarské smlouvy, tedy aprobovala skutečnost, že se tato smlouva na paní P. F. vztahuje. Za těchto okolností pak zřetelně ztrácí na smysluplnosti zaobírat se osobním rozsahem Česko-rakouské smlouvy pro identické období (je však evidentní, že paní F. nepodléhala rakouským předpisům, ani českým předpisům a v tomto období se tato smlouva na ni nevztahovala). S ohledem na zjištění Nejvyššího správního soudu ve věci vyslání pak pozbývá též smyslu zaobírat se aplikací mezinárodní smlouvy a zákonné výluky pro cizí státní příslušníky, kteří byli na území České republiky do 31. 12. 2003 činní na základě pracovněprávních ujednání uzavřených podle cizího práva (byť tak byla vedena právní argumentace stěžovatelky i vyjádření žalobce ke kasační stížnosti, takže Nejvyšší správní soud s ohledem na řešení této otázky rozšířeným senátem řízení musel přerušit).

Městský soud v Praze tedy, pokud jde o výrok svého rozhodnutí i část odůvodnění ve vztahu k Česko-rakouské smlouvě, posoudil věc správně; dopustil se dílčí nepřesnosti v posouzení aplikace Česko-švýcarské smlouvy (jejího osobního rozsahu a souvislosti spjatých s institutem vyslání P. F. na území České republiky). Tato dílčí nesprávnost ovšem není určující pro výrok rozhodnutí; jak již bylo v minulosti Nejvyšším správním soudem judikováno (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 15/2007 - 75 ze dne 14. 4. 2009), v takovýchto případech je správní orgán zavázán i odůvodněním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by bylo třeba z formálních důvodů rozhodnutí městského soudu rušit a věc vracet k formálnímu novému rozhodnutí. Rozhodnutí stěžovatelky bylo správně zrušeno, neboť žalobce nebyl povinen platit pojistné za sebe a paní P. F. v období 1. 1. - 31. 7. 2003, poněvadž pro toto období existovalo platné osvědčení o vyslání vystavené švýcarským nositelem penzijního pojištění. Obiter dictum je pak možno vyslovit, že jiný závěr by také ztrácel opodstatnění za situace, kdy sama stěžovatelka pro následující období (po 31. 7. 2003) souhlasila s podřízením paní P. F. švýcarskému systému sociálního pojištění; jaká logika ji vedla k tomu, že pro období, kdy závěry o vyslání byly zcela v kompetenci švýcarských nositelů pojištění tyto závěry zpochybnila, není vůbec zřetelné.

Poněvadž kasační stížnost nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka byla v řízení procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalobce, ten byl v řízení před Nejvyšším správním soudem

zastoupen advokátem, který jeho jménem podal ke kasační stížnosti vyjádření. Náleží mu proto odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 1777/1996 Sb., advokátní tarif), a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Zástupce žalobce netvrdil ani neprokázal v řízení o kasační stížnosti, že je plátcem daně z přidané hodnoty (v řízení před městským soudem tomu bylo obdobně). Pro povinnost žalované uhradit tuto částku soud stanovil obvyklou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu